11. april 2016

Fradrag for tab på fordringer udenfor erhverv - samspil mellem kursgevinstlovens §§ 1, 14 og 17 samt statsskattelovens §§ 5 og 6 - SKM2016.134.SR, SKM2016.135.SR, SKM2016.136.SR, SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR©

Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen
www.v.dk

SKAT har valgt at offentliggøre en række bindende svar fra Skatterådet vedrørende fradrag for tab på fordringer uden tilknytning til erhvervsmæssig drift af virksomhed og har udsendt et udkast til styresignal, der varsler en skærpelse af praksis ved at indskrænke anvendelsesområdet for kursgevinstlovens § 14.

Nedenfor omtales dels en række nyere afgørelser, herunder de ovenfor nævnte bindende svar, der belyser, hvornår der for personer er tale om tab på et krav på en naturalieydelse henholdsvis hvornår et tab er omfattet af kursgevinstlovens § 14 som et tab på en pengefordring samt hvornår og i hvilket omfang en fordring på en naturalieydelse overgår til en fordring omfattet af kursgevinstloven, jf. kursgevinstlovens § 1.

Endelig er omtalt et retssikkerhedsspørgsmål knyttet til det forhold, at SKAT ikke mener at kunne tillægge afgørelser offentliggjort i Afgørelsesdatabasen nogen retskildeværdi.

1. Kursgevinstlovens §§ 1, 14 og 17

Efter **kursgevinstlovens § 1, stk. 1, nr. 1** omfatter loven bl.a. *"gevinst og tab ved afståelse eller indfrielse af pengefordringer, herunder obligationer, pantebreve og gældsbreve."*

Kursgevinstloven omfatter følgelig ikke krav på en naturalieydelse, eksempelvis krav på en arbejdsydelse eller et aktiv, f.eks. en post aktier, der ikke kan karakteriseres som en pengefordring.

For så vidt en aftale om en naturalieydelse misligholdes, vil der som udgangspunkt opstå en fordring i form af et pengekrav, og en sådan fordring er omfattet af kursgevinstloven. I tilknytning hertil aktualiseres spørgsmålet om pengefordringens værdi ved dennes etablering, dvs. på tidspunktet for misligholdelsen.

Kursgevinstlovens § 14 udtrykker hovedreglen om personers skattepligt af kursgevinster og fradragsret for kurstab på pengefordringer. Af § 14, stk. 1 fremgår således nærmere, at *"Gevinst og tab på fordringer medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. dog stk. 2 og §§ 15, 17 og 18. 1. pkt. finder dog alene anvendelse, hvis årets nettogevinst eller nettotab sammenlagt med nettogevinster og nettotab omfattet af § 23 og gevinst og tab på investeringsbeviser i obligationsbaserede investeringsinstitutter med minimumsbeskatning, jf. aktieavancebeskatningslovens § 22, overstiger 2.000 kr."*

Kursgevinstlovens §§ 14, stk. 2, 15 og 18 angiver nogle forudsætninger for at anse gevinst og tab på en pengefordring for omfattet af kursgevinstlovens § 14, stk. 1.

Kursgevinstlovens § 17 udgør en undtagelse til kursgevinstlovens § 14, stk. 1, idet § 17 alene omfatter fordringer erhvervet som led i næring eller i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden. Er fordringen omfattet af § 17, vil tab og gevinst indgå i den *personlige* indkomst - og altså ikke "blot" i kapitalindkomst, som hvis fordringen er omfattet af kursgevinstlovens § 14, stk. 1.

1.1. Nærmere om kursgevinstlovens § 14

Forud for nedenomtalte lovændring af 25/6 2010 var hovedreglen for personer, der ikke var omfattet af kursgevinstlovens § 17, at tab og gevinst på fordringer ikke indgik i den skattepligtige indkomst. Gevinst skulle dog beskattes, hvis fordringen ikke var blåstemplet eller fordringen var erhvervet for lånte midler. Endvidere skulle gevinst og tab på

fordringen medregnes i den skattepligtige indkomst, hvis fordringen var i fremmed valuta.

Kursgevinstlovens § 17 vedrørende fordringer erhvervet som led i næring m.v. var således tidligere en undtagelse til hovedreglen om, at der ikke skulle ske beskatning hos personer af tab og gevinst på fordringer.

Med lov nr. 724 af 25/6 2010 blev § 14 ændret med virkning for fordringer erhvervet fra den 27/1 2010 og fremefter, således at fysiske personer som udgangspunkt er skattepligtige af gevinst og har fradragsret for tab på fordringer.

Kursgevinstlovens § 14 udtrykte herefter fortsat hovedreglen – men nu med det modsatte indhold.

Lovændringen var affødt af en åbningsskrivelse fra Kommissionen, der gav udtryk for, at forskelsbehandlingen af fordringer i henholdsvis danske kroner og fremmed valuta potentielt var i strid med reglerne om kapitalens fri bevægelighed.

Med lovændringen blev gevinst og tab på fordringer i henholdsvis danske kroner og udenlandsk valuta herefter undergivet samme skattemæssige behandling, idet gevinst og tab på fordringer i fremmed valuta gennem mange år havde været skattepligtig henholdsvis fradragsberettiget, jf. den dagældende kursgevinstlovs § 16. Lovændringen var udtryk for et brud med de seneste 25 års princip om personers skattefrihed af gevinst på blåstemplede fordringer og ingen fradragsret for tab. Med ændringen af kursgevinstlovens § 14 indgik tab og gevinst herefter i personens kapitalindkomst.

Af § 14, stk. 1 fremgår således, som tidligere nævnt, nu nærmere, at *"Gevinst og tab på fordringer medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. dog stk. 2 og §§ 15, 17 og 18…"*

Af de særlige bemærkninger i forslaget til § 14 fremgår bl.a. den klare tilkendegivelse om, at *"Med ophævelsen af skattefritagelsen for blåstemplede fordringer er spørgsmålet ikke, om gevinst på fordringen er skattepligtig eller ej, men hvornår en eventuel gevinst eller et fradrag for tab skal medregnes til den skattepligtige indkomst. Dette beror heref-*

ter på de almindelige principper i § 25 i kursgevinstloven om opgørelse af gevinst og tab på fordringer og gæld."

Som det fremgår, er skattepligten af gevinst og den modsvarende fradragsret for tab på pengefordringer efter såvel bestemmelsens ordlyd som motivudtalelserne ikke knyttet til nogen form for betingelser, når bortset fra, hvad følger af modifikationen i § 14, stk. 2 om udelukkelse af fradragsret for tab på fordringer mod visse nærtstående samt af §§ 15 og 18. Henvisningen i § 14, stk. 1 til § 17 drejer sig - trods ordene "jf. dog", der følgelig er misvisende - alene om fradragseffekten henholdsvis om en bundgrænse.

Skattepligten af gevinst og fradragsretten for tab er således efter ordlyden af § 14 og motiverne hertil bl.a. uafhængig af, om fordringen har tilknytning til erhvervsmæssig virksomhed, hvor fordringen er omfattet af § 17, eller er opstået i privatsfæren. § 14 hjemler herunder efter ordlyd og motivudtalelser fradragsret også i tilfælde, hvor et tab som udgangspunkt ville være omfattet af statsskattelovens § 5 som formuetab, eksempelvis tab på en obligationsportefølje.

1.2. Kursgevinstlovens § 17

For personer fastslås i kursgevinstlovens § 17, at *"For tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring og for tab på fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden, finder reglerne i statsskattelovens § 6 a anvendelse, jf. dog § 18."* Tab og gevinst på sådanne fordringer er personlig indkomst, jf. personskattelovens § 4, stk. 3, 2. pkt.

Afgrænsningen af området for kursgevinstlovens § 17, der med andre ord er knyttet til statsskattelovens § 6 a, reducerer spørgsmålet om afgrænsningen af området for denne bestemmelse.

Motiverne til lov nr. 724 af 25/6 2010 indeholder ikke særlige bemærkninger om forholdet mellem på den ene side hovedreglen i kursgevinstlovens § 14 og på den anden side § 17 om fradragsret for tab på fordringer erhvervet som vederlag i næring m.v. Spørgsmålet om afgrænsningen blev imidlertid rejst af Dansk Landbrugsrådgivning, Landscentret,

under Folketingets behandling af forslaget, jf. L 112, til den senere lov nr. 724 af 25/6 2010.

Ministeriet tilkendegav i denne forbindelse i høringsskemaet, jf. bilag 2, at:

> *"Ifølge kursgevinstlovens § 17 finder reglerne i statsskattelovens § 6 a anvendelse for tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring og for tab på fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden, jf. dog KGL § 18. Adgangen til fradrag efter § 17 indebærer, dels at tabet fradrages i den personlige indkomst, dels at bagatelgrænsen på 2.000 kr., jf. forslaget til kursgevinstlovens § 14, stk. 1, 2. pkt., ikke finder anvendelse.*
>
> *Afgrænsningen mellem kursgevinstlovens §§ 14 og 17 vil være den samme, som den hidtidige afgrænsning mellem tilfælde, hvor adgangen til fradrag har været afskåret og tilfælde, hvor der har været adgang til fradrag efter kursgevinstlovens § 17. Hidtidig praksis vil således fortsat være relevant til belysning af afgrænsningen af kursgevinstlovens § 17. Da § 17 herefter må anses for en undtagelse til fradragsretten efter § 14, ses der ikke at være grundlag for at ændre den foreslåede formulering af § 14 i lovforslaget."*

I overensstemmelse hermed fremgår af Den Juridiske Vejledning, senest 2016-1, afsn. C.B.1.4.2.4., at:

> *"Hidtidig praksis skal ses i lyset af, at grænsedragningen mellem tab på fordringer, der har tilknytning til den erhvervsmæssige virksomhed og dermed kan fradrages efter SL § 6, stk. 1, litra a, og fordringer i danske kroner omfattet af kursgevinstlovens almindelige regler for personer, inden de ændringer, der er gennemført ved lov nr. 724 af 25. juni 2010, havde betydning for, om der var fradrag eller ej. For fordringer erhvervet efter den 27. januar 2010 har afgrænsningen kun betydning for, om tabet skal medregnes til den personlige indkomst eller som kapitalindkomst, samt om bagatelgrænsen finder anvendelse."*

Bodil Christiansen
Advokat (L)

Tommy V. Christiansen
Advokat (H), cand. merc. (R)

Tlf. 70 150 800
Mob. 40 100 800

tommy@v.dk
www.v.dk

2. Efterfølgende praksis vedrørende området for kursgevinstlovens § 14

Sidenhen har ved flere lejligheder været rejst spørgsmål om udstrækningen af den i § 14 hjemlede fradragsret for personer for tab på fordringer med oprindelse i privatsfæren. Udmeldingerne på området synes ikke præget af stor entydighed.

I **SKM2011.847.S**R oplyste Skatterådet, at en pilotstuderende, der havde forudbetalt for undervisning på en pilotskole, havde fradragsret for den del af forudbetalingen, som skolen ikke havde leveret undervisning for som følge af skolens konkurs. Videre oplyste rådet, at det fradragsberettigede tab efter kursgevinstloven § 26 kunne opgøres som differencen mellem det af den studerende forudbetalte beløb og værdien af den modtagne undervisning på konkursdatoen.

Med afsæt i den pågældende sag tilkendegav medarbejdere fra SKAT i forbindelse med Cimber Sterlings konkurs det følgende år, at flyselskabets passagerer ud fra tilsvarende synspunkter havde fradragsret for tab på tabte flybilletter.

Niels Josephsen og Niels Winther-Sørensen rejste kort efter i Rev. & Regn. 2012, nr. 7 kritik af Skatterådets afgørelse ref. i SKM2011.847.SR samt SKAT´s tilkendegivelser i forbindelse med Cimber Sterling-sagen med henvisning til, *at* en fordring på en realydelse ikke er omfattet af kursgevinstloven, *at* kreditor først ved realdebitors misligholdelse erhverver en pengefordring, der er omfattet af kursgevinstloven, og *at* værdien af denne pengefordring på erhvervelsestidspunktet formodningsvis var omtrentligen 0 kr., Dette synspunkt fører frem til, at der ikke er lidt noget tab efter kursgevinstloven i den omhandlede sag.

Disse synspunkter har meget for sig og kan følgelig tiltrædes.

Hvad der imidlertid er helt centralt i nærværende sammenhæng - og som formentlig ligger på linie med ovennævnte artikel - er, at har pengefordringen, der kommer til eksistens på tidspunktet for medkontrahentens misligholdelsen, imidlertid en værdi, er denne pengefordring omfattet af kursgevinstloven. Dette indebærer, at efterfølgende tab og

gevinst på denne fordring må være omfattet af kursgevinstlovens § 14 eller § 17. I de to ovennævnte sager er den relevante bestemmelse kursgevinstlovens § 14.

Måtte fordringen i ovennævnte tilfælde blive ansat til 0 kr. på tidspunktet for misligholdelsen, og skulle der tilgå fordringshaveren et beløb som følge af efterfølgende kursstigning på fordringen, ville dette skulle beskattes efter kursgevinstloven.

Hverken myndighedernes synspunkter i SKM2011.847.SR og Cimber Sterling-problemstillingen eller synspunkterne formuleret i den efterfølgende kritik heraf, jf. Rev. & Regn. 2012, nr. 7, synes dog indtil videre at have vakt gehør i Landsskatteretten.

3. Krav om at debitor kan identificeres.

Ved en kendelse fra **Landsskatteretten af 2/10 2014, jr. nr. 13-0218216**, der er offentliggjort i Afgørelsesdatabasen, anerkendte Landsskatteretten fradragsret for tab ved svindel med midler, som en skatteyder havde overført til et investeringsfirma i Hong Kong med henblik på investering i optioner, aktier og obligationer. Skatteyderens anmodede efter en periode investeringsfirmaet om tilbageførelse af midlerne til skatteyderen. Dette skete imidlertid ikke, og kort tid efter udsendte Finansinspektionen i Sverige en advarsel om, at investeringsfirmaet var et falsk mæglerfirma.

SKAT afviste her fradragsret for tabet, bl.a. med henvisning til, at det *"forekommer … helt uoplyst hvem der egentlig er skyldner på tilgodehavendet, altså hvem kravet skal rettes mod."*

Landsskatteretten lagde til grund, at SKAT under sagsbehandlingen havde anerkendt, at der forelå en fordring, idet indbetalingen fra skatteyderen rent faktisk ikke var anvendt til køb af optioner, og at det for SKAT´s bedømmelse herefter var afgørende, hvornår fordringen kunne anses for tabt. Efter det oplyste fandt retten ikke at kunne afvise repræsentantens påstand om, at fordringen måtte anses for tabt i 2011 henset til bl.a. udtalelsen fra de svenske myndigheder, og retten anerkendte herefter tabsfradrag efter kursgevinstlovens § 14.

Afgørelsen er efter vor opfattelse korrekt. Er der tale om et tilgodehavende på penge, som rent faktisk ikke blev investeret, hvilket Landsskatteretten lagde til grund, har fordringen stedse været omfattet af kursgevinstlovens § 1, og der opstår følgelig ikke et spørgsmål om overgang fra en fordring på en naturalieydelse til en pengefordring omfattet af kursgevinstloven.

Det forhold, at det, som ofte set i svindelsager, er uklart, *hvem der egentlig er skyldner på tilgodehavendet, altså hvem kravet skal rettes mod*, bør selvsagt ikke føre frem til, at der nægtes fradrag for et klart konstateret tab på en fordring, se dog nærmere nedenfor.

Med afgørelsen **SKM2016.101.LSR**, omtalt i JUS 2016/10, blev praksis imidlertid skærpet. I denne sag afviste Landsskatteretten fradragsret for en privatpersons tab ved internetsvindel i form af køb af en traktor, der aldrig blev leveret, med henvisning til, at skatteyderen som følge af ukendskab til debitor (svindleren) *ikke havde godtgjort at have en fordring, som han kunne gøre gældende ved domstolene*.

Kommentar:
Det forhold, at fradrag nægtes som følge af, at debitor ikke kan identificeres, kan ikke tiltrædes. Synspunktet ville eksempelvis medføre, at udlånes der penge til en person, der herefter forsvinder sporløst, skulle dette efter ovenstående præmisser føre frem til, at der ikke indrømmes noget tab.

Af Juridiske Vejledning 2016-1, afsnit C.B.1.2.1 fremgår ganske vist, *at ved en pengefordring forstås et retligt krav på betaling af et pengebeløb. Der skal være tale om et retligt krav, og det betyder, at kreditor (fordringshaveren) skal kunne gøre betalingskravet mod debitor (skyldneren) gældende ved domstolene*. Samme formulering genfindes i Juridisk Vejledning 2015.

Denne forudsætning må dog antages at knytte sig til selve karakteren af fordringen, og ikke til spørgsmålet om identifikation af debitor. jf. nærmere kritikken af denne afgørelse i JUS 2016/10.

På samme vis som i ovennævnte kendelse af 2/10 2014 fra Landsskatteretten var synspunktet om manglede fradragsret som følge af manglende identifikation af debitor heller

ikke fremme i sagen SKM2008.722.SKAT (om reduktion af momsgrundlaget ved tab på debitorer, hvis rette identitet er salgsvirksomheden ukendt), men synes nu efter SKM2016.101.LSR at have vundet indpas og genfindes også i SKM2016.136.SR, jf. nærmere nedenfor.

Lægges det imidlertid til grund, at der først opstår en pengefordring på tidspunktet, for kravet på naturalieydelsen opgives, er resultatet – men ikke begrundelsen – i sidstnævnte afgørelse, SKM2016.101.LSR, formentlig korrekt, idet fordringens værdi rimeligvis kan sættes til 0 kr. på tidspunktet hvor kravet på naturalieydelse misligholdelse, og der opstår en fordring på penge – men da med denne begrundelse.

Dette fører omvendt frem til, at Landsskatteretten af 2/10 2014 nok burde have haft samme udfald som i sidstnævnte afgørelse ref. i SKM2016.101.LSR.

4. Nyeste praksis, hvorefter området for kursgevinstlovens § 14 indskrænkes

SKAT har nu valgt at offentliggøre en række bindende svar fra Skatterådet, jf. nærmere SKM2016.134.SR, SKM2016.135.SR, SKM2016.136.SR, SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR om fradragsret for tab på fordringer udenfor erhvervsmæssig virksomhed, og nu med henvisning til flere yderligere synspunkter.

I afgørelserne præsenteres fra SKAT´s side en række synspunkter, der alle fører til en væsentlig indskrænkning af anvendelsesområdet for kursgevinstlovens § 14.

SKAT har endvidere den 18/3 2016 offentliggjort er udkast til et styresignal, ”Udkast - Styresignal - skærpelse af praksis - fradrag efter kursgevinstlovens § 14, stk. 1”, som er baseret på disse 5 afgørelser. Høringen over udkastet til styresignal er afsluttet, men et endeligt styresignal er endnu ikke offentliggjort.

SKM2016.134.SR og SKM2016.135.SR – Tab på forudbetalte entrepriser

I sagen ref. i **SKM2016.134.SR** var der tale om mangler ved et større renoveringsarbejde udført af et polsk selskab på skatteyderens private bolig, hvor skatteyderen havde forudbetalt hele entreprisesummen. Skatteyderen blev ved domstolene efterfølgende tilkendt en erstatning på 500.000 kr. ved en udeblivelsesdom over entreprenøren, men opgav at inddrive fordringen i Polen. Skatteyderen ønskede herefter svar på, om domsbeløbet kunne fradrages efter kursgevinstlovens § 14.

Efter en meget omfattende omtale af regelgrundlaget tilkendegav SKAT, hvis indstilling og begrundelse blev tiltrådt af Skatterådet, *for det første*, at tabet ikke var omfattet af kursgevinstlovens § 14. *For det andet*, at tabet dog måtte anses som fradragsberettiget efter den praksis, som var tilkendegivet ved SKM2011.847.SR og SKAT´s tilkendegivelser om Cimber Sterling-problemstillingen om forudbetalinger, og som ikke kunne ændres med tilbagevirkende kraft. Og *for det tredje*, at tabet først kunne fradrages, når tabet var endeligt konstateret, hvilket endnu ikke var tilfældet i den foreliggende sag.

I nærværende sammenhæng samler interessen sig selvsagt om spørgsmålet om fradragsret efter kursgevinstlovens § 14.

SKAT´s og Skatterådets grundsynspunkt var her, at *"…når en fordring fra starten var en fordring på en naturalieydelse, som var omfattet af statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a, forbliver fordringen i statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a, uanset at der ikke sker levering. Dette understøttes i øvrigt af SKM2013.779.HR og SKM2009.318.HR."*

SKAT og Skatterådet markerede herved, at dette synspunkt adskilte sig fra synspunktet udtrykt af Niels Winther-Sørensen m.fl. i Rev. & Regn. 2012, nr. 7, jf. ovenfor, hvor der peges på, at der ved realdebitors misligholdelse opstår – og først da opstår - en pengefordring omfattet af kursgevinstloven.

Som støttesynspunkt henviste SKAT herved til, at hvis man antog, at der opstod en pengefordring, der var omfattet af kursgevinstlovens § 14 på det tidspunkt, hvor aftalen blev

misligholdt, ville det betyde, at såfremt der senere fremkom en dividende fra konkursboet, udover værdien på det tidspunkt, hvor fordringen opstod, skulle denne beskattes.

Som støttesynspunkt for resultatet i den konkrete sag henviste SKAT endelig til, at et erstatningsbeløb efter fast praksis skattemæssigt behandles på samme måde som det, erstatningen træder i stedet for. Efter SKAT´s opfattelse støttede dette, at den pengefordring, der opstår som følge af misligholdelse, dvs. erstatningskravet, ikke er omfattet af kursgevinstloven.

Dette førte SKAT frem til den konklusion, at skatteyderens tab som udgangspunkt ikke var fradragsberettiget, der som nævnt blev tiltrådt af Skatterådet.

Kommentar

Afgørelsen kan på ingen måde tiltrædes:

Et synspunkt om, at når kravet på naturalieydelsen er omfattet af statsskattelovens § 5, og dette krav overgår til en pengefordring, vil også pengefordringen være omfattet af statsskattelovens § 5 – og altså ikke af kursgevinstloven, er helt uforståeligt:

Kursgevinstlovens § 14 omfatter netop - i modsætning til kursgevinstlovens § 17 - fordringer, hvor tab på disse ville være omfattet af statsskattelovens § 5, hvis ikke netop kursgevinstlovens § 14 omfattede disse. Men med den yderligere bemærkning, at fordringen først omfattes af kursgevinstlovens § 14, når fordringen er konverteret fra en fordring på naturalier til en pengefordring.

Støtteargumentet om, at der ikke kan opnås fradrag, idet der i modsat fald skal ske beskatning af en kursgevinst, kan selvsagt ej heller tiltrædes: Argumentet kun lige så godt være følgende: Fordringen er ikke omfattet af kursgevinstlovens regler (om tab), fordi fordringen ikke er omfattet af kursgevinstlovens regler (om gevinst).

Eksistensen af en symmetrisk beskatning konstituerer med andre ord ikke et synspunkt af relevans for udstrækningen af den symmetriske beskatning.

Om der så rent faktisk kan opnås fradragsret for noget tab i den konkrete situation efter kursgevinstlovens § 14, afhænger af fordringens værdi på tidspunktet for etableringen af fordringen. Og da denne formentlig vil blive ansat til 0 kr., kan det naturligvis ikke afvises, at afgørelsen er korrekt. Men begrundelsen er efter vor opfattelse klart forkert.

SKAT´s sidste støttesynspunkt for resultatet i den konkrete sag, nemlig at et erstatningsbeløb efter fast praksis skattemæssigt behandles på samme måde som det, erstatningen træder i stedet for, forekommer korrekt for så vidt angår den skattemæssige behandling af fordringen~~:~~ ved konverteringen fra en fordring på naturalier til en pengefordring. Eller udtrykt på en anden måde: Pengefordringens indgangsværdi skal indgå ved bedømmelse af, hvorvidt der har været tab eller gevinst på den underliggende fordring på naturalieydelsen. Derimod fører synspunktet ikke frem til, at *efterfølgende* tab eller gevinst på pengefordringen ikke skulle være omfattet af kursgevinstlovens § 14.

En lignende sag er refereret i **SKM2016.135.SR.**

SKM2016.136.SR og SKM2016.137.SR – Tab ved svindel

Sagen ref. i SKM2016.136.SR drejede sig om en skatteyder, der havde været udsat for svindel med investeringer i sølv- og guldoptioner samt aktier med et tab i størrelsesordenen 2 mio. kr. til følge. Affødt af en telefonisk henvendelse, angiveligt fra en medarbejder i et investeringsselskab hjemmehørende i England, havde skatteyderen successivt overført betydelige beløb til en anvist konto til investering i de nævnte optioner og aktier. Efter nogle måneder stod det imidlertid klart, at der var tale om svindel, hvilket blev politianmeldt. Skatteyderens forsøg på at få fat på de involverede viste sig nyttesløse.

Skatteyderen ønskede nu Skatterådets bekræftelse på, at tabet kunne fradrages efter kursgevinstlovens § 14 i nærmere angivne, alternative indkomstår.

I et, i øvrigt omfattende, høringssvar til SKAT´s indstilling i sagen henviste skatteyderen til bl.a. Skatterådets bindende svar ref. i SKM2010.144.SR (Phoenix Kapitaldienst GmbH) og det hertil knyttede styresignal ref. i SKM2010.148.SKAT.

Phoenix-sagen drejede sig om danske investorers tab på indskud i det tyske selskab, som i en fælles pulje skulle investeres i derivathandler (finansielle kontrakter). Selskabet havde imidlertid kun investeret en meget lille del af de foretagne indskud, og investeringerne var tabsgivende, hvorfor selskabet havde produceret falske kontoudtog for at vildlede investorerne. I styresignalet ref. i SKM2010.144.SR konstaterede SKAT, at investorernes tab af indskud på PMA-kontoen skulle behandles efter kursgevinstlovens regler om tab på fordringer i fremmed valuta.

I den nu foreliggende sag, ref. i SKM2016.136.SR SKAT, afviste SKAT - hvis indstilling og begrundelse blev tiltrådt af Skatterådet - fradragsret for skatteyderens tab ved den stedfundne svindel, da der ikke fandtes at være tale om en fordring omfattet af kursgevinstloven.

Som begrundelse angav SKAT fire synspunkter, som efter SKAT´s opfattelse *"taler… for, at der ikke er tale om et tab, som er omfattet af kursgevinstloven:*

- *Spørger har ikke været i begrundet god tro i samme omfang som i SKM2010.144.SR, idet Spørger ikke har overført pengene til en børsmægler eller lignende svarende til en dansk bank.*
- *Debitor er ikke kendt, hvorfor der ikke kan siges at være en fordring omfattet af kursgevinstloven, da der ikke er nogen at gøre kravet gældende imod.*
- *Man ved ikke, i hvilket land debitor er skattepligtig, da han ikke kan findes, og det er derfor ikke muligt at afgøre, om betingelsen i kursgevinstlovens § 18 er opfyldt.*
- *Da der er tale om tab ved bedrageri, er der tale om et formuetab, som ikke kan fradrages, jf. statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a."*

På baggrund af "alle ovennævnte oplysninger" fandt SKAT herefter, at der ikke var tale om en fordring omfattet af kursgevinstloven, og tabet kunne derfor ikke fradrages.

Kommentar

SKAT´s begrundelse fremstår som en palette af synspunkter, hvoraf i hvert fald flere synspunkter ikke forekommer synderligt overbevisende:

For det første bemærkes, at et krav om ”god tro” - her tilsyneladende forstået som graden af forsigtighed - som udgangspunkt ganske enkelt ikke hører hjemme ved bedømmelse af, hvorvidt en fordring af omfattet af kursgevinstlovens § 1. Det kan naturligvis ikke afvises, at synspunktet kan være afgørende i helt ekstreme tilfælde - der imidlertid ligger langt fra nærværende sag.

Et synspunkt om, at debitor ikke kan identificeres, forekommer heller ikke forståeligt - men genfindes som allerede nævnt i den ovenfor omtalte afgørelse, SKM2016.101.LSR, jf. nærmere kritikken af dette synspunkt ovenfor.

Henvisningen til usikkerheden om, hvor debitor befinder sig, og den deraf følgende usikkerhed om anvendelsen af kursgevinstlovens § 18 - hvorefter tab på en fordring ikke kan fradrages, såfremt renteindtægter af fordringen eller gevinster på fordringen omfattet af denne lov som følge af en dobbeltbeskatningsoverenskomst ikke skal medregnes ved opgørelse af den skattepligtige indkomst - kan heller ikke tiltrædes. Det ligger i sagens natur, at der ikke i den pågældende sag rent faktisk er tilskrevet og oppebåret renter af skatteyderen ud over eventuelle luftige posteringer uden noget materielt indhold, hvorfor argumentationen i bedste fald kan siges at være af formel karakter.

Heller ikke det sidste synspunkt - hvorefter fradragsret nægtes som følge af, at fordringen er gået tabt som følge af bedrageri - kan tiltrædes, da kursgevinstlovens § 14 ikke stiller kvalificerede krav til årsagen til, at fordringen er gået tabt. Afgørelsen harmonerer da også dårligt med den ovenfor omtalte kendelse fra Landsskatteretten af 2/10 2014 omtalt ovenfor under pkt 3, side 7.

I **SKM2016.137.SR** er refereret en lignede sag om investeringer i optioner i guld og olie.

I et høringssvar til SKAT´s indstilling i sagen henviste skatteyderen bl.a. til Landsskatterettens kendelse af 2/10 2014, jr. nr. 13-0218216, jf. ovenfor, om et ganske lignende hændelsesforløb, og hvor der blev indrømmet fradragsret for fordringen, idet det blev lagt til grund, at der stedse havde eksisteret en pengefordring, da de påtænkte investeringer ingensinde var blevet gennemført. I samme sag blev det forhold, at debitor ikke kunne identificeres, ikke tillagt betydning.

Med samme begrundelse som i det bindende svar ref. i SKM2016.136.SR afviste Skatterådet imidlertid også i denne sag fradragsret for skatteyderens tab ved den stedfundne svindel.

Om kritikken af afgørelsen kan henvises til den ovenfor anførte kritik af det bindende svar ref. i SKM2016.136.SR

SKM2016.138.SR – Tab ved underslæb fra administrator af K/S

Den sidste afgørelse i rækken af bindende svar fra Skatterådet drejer sig om en kommanditists tab ved underslæb udøvet af kommanditselskabets administrator, der i 2011 havde tilegnet sig 556.000 kr. fra kommanditselskabets bankkonto. Administratoren blev politianmeldt og blev i 2012 taget under konkursbehandling.

Kommanditisten forespurgte på denne baggrund, om han kunne få fradrag for hans andel af tabet på fordringen mod administrator som følge af det stedfundne underslæb. Fradrag blev imidlertid afvist af Skatterådet.

Som begrundelse anførte SKAT - hvis indstilling og begrundelse blev tiltrådt af Skatterådet - for det første, at tabet ikke var omfattet af kursgevinstlovens § 17, da tabet ikke havde relation til næringsvirksomhed, og heller ikke kunne anses som en driftsomkostning, da tabet ikke havde noget med selve driften at gøre. Dette fandtes at være i overensstemmelse med SKM2010.858.LSR.

Om fradragsret for tabet efter kursgevinstlovens § 14 anførte SKAT dernæst, at et tab relateret til drift af en virksomhed efter SKAT´s opfattelse ikke ville blive omfattet af kursgevinstlovens § 14, hvilket SKAT anså for understøttet af såvel bemærkninger til lovforslaget og høringssvar hertil.

SKAT henviste herved til bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 724 af 25. juni 2010, hvorefter: *”Kursgevinstlovens § 17 vedrørende tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring, og tab på fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift i virksomheden, videreføres, således at sådanne tab i samme omfang som i dag kan fradrages efter statsskattelovens § 6 a.”*

Videre henviste SKAT til Skatteministeriets høringsvar til Dansk Landbrugsrådgivning, Landscentret, jf. også ovenfor, hvoraf fremgik, at:

> *"Ifølge kursgevinstlovens § 17 finder reglerne i statsskattelovens § 6 a anvendelse for tab på fordringer, der er erhvervet som vederlag i næring og for tab på fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden, jf. dog KGL § 18.*
>
> *(...)*
>
> *Afgrænsningen mellem kursgevinstlovens § 14 og 17 vil være den samme, som den hidtidige afgrænsning mellem tilfælde, hvor adgangen til fradrag har været afskåret og tilfælde, hvor der har været adgang til fradrag efter kursgevinstlovens § 17. Hidtidig praksis vil således fortsat være relevant til belysning af afgrænsningen af kursgevinstlovens § 17."*

Herefter tilføjede SKAT, at det efter SKAT´s opfattelse havde formodningen imod sig, at man kan foretage fradrag efter kursgevinstlovens § 14, såfremt betingelserne i kursgevinstlovens § 17 ikke er opfyldt. SKAT uddybede dette synspunkt derhen, at *"Lovgiver har i kursgevinstlovens § 17 betinget fradragsretten af, at der er tale om driftsomkostninger. Det må have formodningen imod sig, at - når denne betingelse ikke er opfyldt - så kan man "bare" gå et andet sted hen i kursgevinstloven. Dette burde i givet fald fremgå udtrykkeligt af forarbejderne. SKAT mener således, at særligt lovbemærkninger, høringssvar m.v., må læses således, at hvis en persons tab har relation til drift af en erhvervsvirksomhed, og efter tidligere lovgivning og praksis alene skulle vurderes i forhold til kursgevinstlovens § 17, så skal samme situation stadig kun vurderes i relation til kursgevinstlovens § 17. SKAT mener derfor, at spørger ikke kan fradrage tabet, hverken efter kursgevinstlovens § 17 eller 14."*

Kommentar

Afgørelsen ref. i SKM2016.138.SR kan ikke tiltrædes for så vidt angår begrundelsen:

Indledningsvis bemærkes, at et driftstab (driftsunderskud) hverken kan rummes af kursgevinstlovens § 14 eller § 17, der omhandler tab på pengefordringer.

Spørgsmålet er imidlertid, hvorvidt der er opstået en pengefordring, og i bekræftende spørgsmålet om pengefordringens værdi, og dernæst hvorvidt pengefordringen er omfattet af kursgevinstlovens § 14 eller § 17.

For så vidt det kan lægges til grund, at fordringen mod administratoren løbende er opbygget over en periode, og samtidig at fordringens værdi stedse har været 0 kr., må dette medføre, at der ingensinde har eksisteret en pengefordring med en værdi på over 0 kr., hvorfor der ikke er grundlag for fradrag efter kursgevinstloven. Har administratoren på et givet tidspunkt tilegnet sig 100.000 kr., men stedse været ude af stand til at tilbagebetale beløbet, kan man rejse spørgsmålet, hvorvidt der er opstået en pengefordring på tidspunktet hvor administratoren har tilegnet sig beløbet, der umiddelbart herefter skal nedskrives til 0 kr. Det er tvivlsomt, hvorvidt dette synspunkt er holdbart, eller der skal anlægges den betragtning, at der ingensinde har eksisteret en pengefordring til en værdi på over 0 kr. Dette medfører dog omvendt ikke, at SKAT´s argumentation i sagen kan tiltrædes:

Sammenfattende er det SKAT´s opfattelse, at tabet ikke kan fratrækkes efter kursgevinstlovens § 17, da der er tale om et formuetab.

Hertil kan anføres, at kursgevinstlovens § 17 ikke omhandler <u>driftstab</u> – men omhandler <u>fordringer</u>, der har sit udspring i erhvervsmæssig virksomhed. Det er følgelig korrekt, at kursgevinstlovens § 17 ikke giver grundlag for fradrag for et driftstab. Men det kan omvendt ikke udelukkes, at kursgevinstlovens § 17 omfatter et område, der ligger udenfor statsskattelovens § 6.

Kursgevinstlovens § 17´s ordlyd peger således i retning af en udvidelse af fradragsretten, idet det i bestemmelsen anføres, at *"… for tab på fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden, finder reglerne i statsskattelovens § 6 a anvendelse…"*.

Man kan her med rette rejse spørgsmålet om, hvorvidt kursgevinstlovens § 17 har et anvendelsesområde, der er bredere end statsskattelovens § 6 a. I modsat fald var kursgevinstlovens § 17 ganske overflødig, hvis statsskattelovens § 6 a omfattede samme område.

Såfremt eksempelvis en person, der udlejer en fast ejendom til en fremmed lejer, undlader at indkassere husleje i en længere periode som følge af lejerens økonomiske problemer, og samtidig ikke reagerer yderligere, antages det efter praksis, at den del af tilgodehavende leje, der ikke er søgt indkasseret efter en given periode, overgår til et udlån, der ikke kan rummes af statsskattelovens § 6, uanset at udlejers formål med henstanden er at søge at bevare den pågældende som lejer – men lige så klart er omfattet af ordlyden i kursgevinstlovens § 17.

Går hele fordringen tabt, kan der ikke opnås fradrag for hele den skyldige husleje efter statsskattelovens § 6 a – men det kan efter vor opfattelse ikke udelukkes, at kursgevinstlovens § 17 medfører, at der kan opnås fradrag for hele tabet på fordringen, da også den del af tilgodehavendet, der efter statsskattelovens § 6 ikke kan fratrækkes, dog kan rummes af ordene *" fordringer, der i øvrigt er erhvervet i tilknytning til den erhvervsmæssige drift af virksomheden"*

Selv om det nu antages, at fordringen i ovennævnte tilfælde ikke er omfattet af kursgevinstlovens § 17 som følge af, at det lægges til grund, at tabet på fordringen skal være omfattet af statsskattelovens § 6 a som en forudsætning for fradrag efter kursgevinstlovens § 17, afskærer dette selvsagt ikke fordringshaveren i ovennævnte eksempel fra fradrag efter kursgevinstlovens § 14, idet denne bestemmelse givetvis omfatter fradrag for tab, der ellers ville være omfattet af statsskattelovens § 5.

Eller udtrykt på en anden måde: Lægges det til grund, at der er tale om en pengefordring, er spørgsmålet herefter, om fordringen er omfattet af hovedreglen i kursgevinstlovens § 14 eller undtagelsesbestemmelsen i § 17. Antages det, at fordringen ikke er omfattet af § 17, er fordringen selvsagt omfattet af § 14.

Det må følgelig antages, at den del af tilgodehavende leje, der i ovennævnte eksempel, *ikke længere* kan rummes af § 17, fortsat kan rummes af § 14. Begge bestemmelser omfatter pengefordringer, men der stilles særlige, kvalificerede krav for at anse en fordring for omfattet af § 17. Fordringen er altså gået fra undtagelsesreglen i § 17 til at være omfattet af § 14. Det er ikke usædvanligt, at et givet retsforhold ændrer karakter over tid og skal henføres til et en anden bestemmelse end oprindeligt. Det mest nærliggende eksem-

pel er, at ubetalt leje efter en længere og usædvanlig kredittid overgår fra at være omfattet af statsskattelovens § 6 til at være et udlån omfattet af statsskattelovens § 5.

SKAT´s argumentation i ovennævnte sag synes således at hvile på den antagelse, at kursgevinstlovens regler ikke kan medføre tabsfradrag for en udgift eller et tab omfattet af statsskattelovens § 5 – hvilket jo er korrekt, da kursgevinstloven ikke hjemler fradrag for udgifter – men fradrag for tab på fordringer. Men begrundelsen bør selvsagt være, at i det omfang, der er opstået en pengefordring, og indgangsværdien er 0 kr. jf. ovenfor, er der ikke grundlag for fradrag.

5. Et retskildespørgsmål

På et enkelt punkt påkalder SKAT´s synspunkter i sagen ref. i SKM2016.137.SR sig dog særlig interesse. Til skatteyderens henvisning i høringssvaret til Landsskatterettens kendelse af 2/10 2014, jr. nr. 13-0218216, anførte SKAT - hvis indstilling og begrundelse blev tiltrådt af Skatterådet - at *”Det er korrekt, at i LSR2014.13-0218216, blev der tilladt fradrag i en lignende sag. Da sagen ikke er offentliggjort med et SKM-nr., kan sagen dog ikke tillægges betydning. Dette understøttes af, at det fremgår af Landsskatterettens hjemmeside, at "Retningsgivende afgørelser offentliggøres på SKAT´s hjemmeside." Denne afgørelse er ikke offentliggjort på SKAT´s hjemmeside, og er derfor ikke retningsgivende.”*

Det må give anledning til en vis undren, at Skatterådet tiltræder et så vidtgående synspunkt, der ikke ses at have støtte i almindelige retskildelære og i øvrigt synes at forudsætte, at SKAT gennem valg af offentliggørelsesmetode egenhændigt og arbitrært kan træffe afgørelse om den retskildemæssige værdi af givne afgørelser fra administrative klageinstanser og domstolene.

6. Sammenfatning

De foreliggende bindende svar fra Skatterådet udtrykker en meget betydelig indskrænkning af anvendelsesområdet for kursgevinstlovens § 14, når henses til, at bestemmelsen omfatter fordringer, hvor tab ikke kan fratrækkes efter statsskattelovens § 6 - og som uden eksistensen af kursgevinstlovens § 14 ville være omfattet af statsskattelovens § 5.

Medens synspunkterne udtrykt af Niels Winther-Sørensen m.fl. i Rev. & Regn. 2012, nr. 7 har meget for sig, forekommer fundamentet for flere af SKAT´s afvigende synspunkter noget løst.

Sidstnævnte gælder bl.a. SKAT´s grundlæggende synspunkt om, at tab på fordringer, der efter SKAT´s terminologi må anses som formuetab, ikke giver grundlag for fradragsret, jf. SKM2016.136.SR og SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR.

For så vidt den omstændighed, at et tab på en fordring må karakteriseres som et formuetab, skulle udelukke fradrag efter kursgevinstlovens § 14, må der fremover bl.a. sondres mellem p.d.e.s. ikke fradragsberettigede formuetab på fordringer, jf. ovenfor, og p.d.a.s. andre - fradragsberettigede - tab på fordringer omfattet af en skatteyders anlægsformue, eksempelvis tab på en skatteyders porteføljebeholdning af børsnoterede obligationer. Effektueringen af denne sondring må antages at blive ganske interessant at følge.

Løst forekommer også kravet om en ”begrundet god tro” som betingelse for fradragsret, jf. SKM2016.136.SR, samt synspunktet om, at den omstændighed, at debitor ikke er kendt, skulle indebære, at der ikke kan siges at være en fordring omfattet af kursgevinstloven, se herved JUS 2016/10.

Man må endvidere undre sig over det synspunkt, at det skulle have formodningen imod sig, at en skatteyder kan foretage fradrag efter kursgevinstlovens § 14, såfremt betingelserne i kursgevinstlovens § 17 ikke er opfyldt. Netop i denne situation har det formodningen for sig, at et forhold forbliver i hovedreglen, hvis ikke der er grundlag for at henføre forholdet til en bestemmelse, der som en undtagelse til hovedreglen giver grundlag for en bedre skattemæssig behandling, in casu, at et fradrag kan foretages i personlig indkomst fremfor i kapitalindkomst.

De tre sidstomtalte bindende svar, henholdsvis SKM2016.136.SR og SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR, efterlader et indtryk af forsøg på at inddæmme konsekvenserne af en generel fradragsret for tab på alle fordringer, og herunder altså også tab på fordringer uden tilknytning til erhvervsmæssig virksomhed.

De provenumæssige konsekvenser forbundet med denne fradragsret er på det nærmeste uomtalt i motiverne til lov nr. 724 af 25/6 2010, der i alt væsentligt drejer sig om håndteringen af merprovenuet ved ophævelse af skattefritagelsen vedrørende blåstemplede fordringer. Men lovgiver har vel næppe overset de provenumæssige virkninger ved indrømmelse af fradragsret for tab, ikke blot på blåstemplede, men tillige på sortstemplede fordringer, hvor der førhen havde været asymmetri i beskatningen som følge af skattepligt af gevinster og ingen fradragsret for tab.

7. Nyt styresignal på vej

SKAT har den 18/3 2016 offentliggjort et udkast til et nyt styresignal, hvoraf bl.a. fremgår, at:

> *"Fradrag efter kursgevinstlovens § 14, stk. 1, vil kun komme på tale, hvis der på en pengefordring omfattet af kursgevinstloven indtræder et tab, der kan henføres til pengefordringen. Hvis der fx i et kontraktforhold opstår en pengefordring, som ikke bliver fuldt ud indfriet, vil det således afhænge af de konkrete omstændigheder, om der er opstået et tab, som er fradragsberettiget efter kursgevinstloven. Dette følger af højesteretsdommene SKM2013.779.HR og SKM2009.318.HR.*
>
> *Gevinst og tab, der fx ikke kan henføres til pengefordringen, men eksempelvis til aktier, fast ejendom eller indtægter og udgifter relateret til formuesfæren, jf. statsskattelovens § 5, stk. 1, litra a, vil således ikke være omfattet af kursgevinstloven.*
>
> …
>
> *Tab, som ikke omfattes af kursgevinstloven, er fx følgende:*
>
> - *Tab i forbindelse med forudbetalinger for køb af private ydelser, både varer og arbejdsydelser, som ikke leveres, eller hvor der foreligger fejl og mangler.*
> - *Tab ved erstatning for svie og smerte.*

Tab ved bedrageri, tyveri mv., fx tab opstået i forbindelse med tyveri af private genstande, kan ikke fradrages. Tab opstået i relation til drift af en erhvervsvirksomhed, som ikke anses for omfattet af kursgevinstlovens § 17, han heller ikke fradrages. Se SKM2016.136.SR, SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR."

Det anføres dog, at da der er tale om en praksisændring, vil den skærpede praksis blive indført med et varsel.

Kommentar:
Dette udkast til styresignal kan ej heller tiltrædes.

I styresignalets pkt. 1, 2. afsn. anføres, at *"Hvis der fx i et kontraktforhold opstår en pengefordring, som ikke bliver fuldt ud indfriet, vil det således afhænge af de konkrete omstændigheder, om der er opstået et tab, som er fradragsberettiget efter kursgevinstloven. Dette følger af højesteretsdommene SKM2013.779.HR og SKM2009.318.HR."*

Efter vor opfattelse kan de nævnte to domme fra Højesteret ikke begrunde denne sætning.

I Højesterets dom ref. i SKM2013.779.HR var der tale om køb af en post aktier, hvor sælger misligholdt aftalen, hvorefter køber fik en erstatning i form af positiv opfyldelsesinteresse, herunder den værdistigning, som køber havde mistet. Højesteret nåede her frem til, at erstatningen måtte sidestilles med en aktieavance, idet erstatningen som nævnt udgjorde positiv opfyldelsesinteresse, og stillede køber som om handle var gennemført, hvilket Højesteret tillagde afgørende betydning. Erstatningskravet blev fastsat ved voldgift.

Af dommen kan man imidlertid ikke udlede, at det købende selskab ikke kunne fratrække et efterfølgende tab på den af voldgiftsretten fastsatte fordring i henhold til kursgevinstloven.

I dommen ref. i SKM2009.318.HR måtte en sælger af et aktieselskab købe en fordring tilhørende det overdragne selskab på en ekstern debitor til en på forhånd fastsat over-

kurs, hvilket var en del af købsaftalen og prissætningen af aktierne i det overdragne selskab. Højesteret nåede her frem til, at der ikke kunne opnås fradrag på tabet på fordringen, der i stedet måtte anses som en reduktion af købesummen opgjort som købesummen på fordringen med fradrag af den efterfølgende indfrielsessum hos debitor.

Heller ikke denne afgørelser viser noget om, hvorvidt der er fradrag på en pengefordring erhvervet til markedskurs i tilfælde, hvor pengefordringen er opstået i et kontraktsforhold.

Det er omvendt utvivlsomt også korrekt, når det anføres, at kursgevinstloven ikke giver grundlag for *"Tab i forbindelse med forudbetalinger for køb af private ydelser, både varer og arbejdsydelser, som ikke leveres, eller hvor der foreligger fejl og mangler"*.

Men det må fastholdes, at når fordringen overgår fra et krav på en naturalieydelse til en pengefordring, er denne omfattet af kursgevinstloven – hvad enten der opstår tab eller gevinst efter dette tidspunkt.

Udsagnet om, at kursgevinstloven ikke omfatter *" Tab ved erstatning for svie og smerte"* er uklar:

Skal dette udsagn forstås således, at der sigtes til *skadevolderen*, er det oplagt, at selve erstatningen ikke kan fratrækkes efter kursgevinstlovens regler. Men det er omvendt lige så klart, at der kan være tale om fradragsret efter statsskattelovens § 6, hvis udgiften klassificeres som udslag af en normal og sædvanlig driftsrisiko knyttet til en erhvervsmæssig virksomhed.

Skadelidtes tilgodehavende opstået som erstatning for svie og smerte vil utvivlsomt være skattefri efter statsskattelovens § 5. Er erstatningen imidlertid fastsat, vil efterfølgende tab og gevinst på fordringen være omfattet af kursgevinstlovens regler.

Det er efter vor opfattelse følgelig særdeles uklart, når der tales om *" Tab ved erstatning for svie og smerte"* Og det er i øvrigt vanskeligt at se, hvad dette udsagn har med kursgevinstloven at gøre. Er der opstået en pengefordring, er det uden betydning for tabsfra-

drag, på hvilket grundlag fordringen er opstået, når bortset fra spørgsmålet om, hvorvidt fordring er omfattet af kursgevinstlovens § 14 eller kursgevinstlovens § 17.

Om udsagnet: *"Tab ved bedrageri, tyveri mv., fx tab opstået i forbindelse med tyveri af private genstande, kan ikke fradrages. Tab opstået i relation til drift af en erhvervsvirksomhed, som ikke anses for omfattet af kursgevinstlovens § 17, han heller ikke fradrages. Se SKM2016.136.SR, SKM2016.137.SR og SKM2016.138.SR."* henvises til det ovenfor anførte om de 3 nævnte afgørelser.

—— o ——